

ZSIDÓ UJSÁG

AZ ORTHODOX ZSIDÓSÁG FÜGGETLEN HETILAPJA

Alapította:
Grossberg Lipót ל"ץ

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Budapest, VII., Sip ucca 10. sz.
Telefon: J. 425-90. Csekkszám: 50.791.
Egész évre 20 pengő

Szerkeszti:
Grossberg Jenő

M. N. MUZEUM KÖNYV
Hirtaplónyvél
1. névnap
19.../344

...Vechéj ochichó imoch!

A chanukai öröm vallási tartalmából következik a rászorultak segélyezésének kötelezettsége. Nincs más öröm, mint örömet szerezni — mondja a midrás (szomachti veszmachti). A Tóra is lelkünkre köti, hogy ünnepek alkalmából gondolkunk a szegényekre, árvákra s özvegyekre. A chanuka hete éppen ezért a szegény gyermekek felruházási alkalma és nem lehet meghatottság nélkül gondolni arra a sok melegségre, amelyet a megajándékozott gyermekcsereg szívéből kivált s kifakaszt a szeretet egy-egy ünnepe. A felruházáshoz való eszközöket természetesen gyűjtés útján szerezték be egyes buzgó emberek. S nagyon tanulságos, amit ebbeli működésük során tett tapasztalatokról beszélnek. Tanulságos, mert mutatja, hogy *sohasem fölösleges a cedokó, a gemilusz cheszed, a jótékonyosság és a szeretetmunka tanításait ismételni, mert sokszor elfelejtik.*

Általános a panasz, hogy a kimonodott gazdag emberek nem igen adtak. Addig beszélnek a takarékoságról, hogy azok, akiknek van s akiknek valóban érdemes takarékoskodni, megszívlelik és — nem adnak. Ugy van ez, mint ahogy a „Binó Loitim” szerzője magyarázta a bibliai igét:

— *Czür jelodechó tesi* az Alkotó megajándékozott a felejtés kegyével — a bánat enyhítésére; „*vatiskach kél mechajlelecho*” de te elfelejtetd — teremtd I-tenedet.

És megismétlődik a keserű anekdóta az egyszerű emberről, aki a hajón utazva azt hallotta a kapitánytól, hogy könnyíteni kellene a hajó terhén és a hajóteher mentesítésére sietett bedobni a tengerbe — talisztán és tefilinjét. Mások társadalmi kötelességnek tartották sokan az adományozást, most azonban fedve vannak, mert általános a sírás a sze-

génység miatt s így legkönnyebben lehet sírni a sírókkal, de segíteni nem.

A chanukaheti jótékonyági akcióknál kitűnt, hogy a középosztály még mindig tud áldozni. Még soha annyian nem tartották meg a talmud bölcséinek ama előírását, hogy a szegény is adományozzon a még szegényebbnek, mint most. Ha minden társadalomnak egyik legfontosabb problémája a középosztály megerősítése, úgy az fokozottabb mértékben áll a zsidóságra. *A zsidó vallás gyakorlása, a zsidó jótékony-*

ság művelése még mindig a középosztályu kereskedő és iparos vállán nyugszik, aki szeret önálló lenni, mert ez megkönnyíti, hogy a régi baal-batim erőnyeit kövesse. A szombattartó zsidó kereskedő és iparos megérdemli, hogy amennyire csak módunkban áll, foglalkoztassuk, hogy tőlünk telhetőleg megvalósítsuk a Tóra előírását „vechéj ochichó imoch — testvéred megélhessen melletted”. A chanukai hét után különös határozottsággal domborodjék ki előttünk ennek szükségessége.

Vissza, a zsidó élet örök értékeihez!

Naponként látnak napvilágot kommiunikék a most Budapestén időző theozofus-buddhista profétáiról, akinek zagyva tanaiban szépet és betegesen fantasztikus találatunk egybedobva és összekavarva. Felolvasást fog tartani s állítólag sok budapesti híve van, ami bizonyítéka annak az igazságnak, hogy, ahol az igazi, a közvetlen, az erkölcsi és vallási tartalmat kinyilatkoztató i-teni hit hiányzik, ott megkezdődik a lélek tévelygése s kuszáltságában minden bizarrságra való reagálása; a vallásosság helyét a babona, a halhatatlanság helyét a spiritizmus foglalja el és a talmud ama gyönyörű tanítása: „mit tegyen az ember, hogy éljen? ölje meg önmagában a rosszat; mit tegyen, hogy meghaljon, éltesse magában a bűnt” — elferdül homályos frázissokká. Különösen félrebillen a zsidóság ama rétegének lelkiegyensúlyá, akik az ősi hit tanításaitól s törvényei megtartásától messze estek. Azt hiszik, hogy „a mennyei iga” alól szabadulva, az élet örömeit telt kehelyből szürcsölhetik, de úgy járnak, hogy összetörik a

kehely s földrecsordul az élet-öröm nedűje. Ez eszünkbe jut, valahányszor mulatóhelyeken történt „zsidózásokról” hallunk. E héten kettő is volt. Az egyik Budapesten, a másik Egerben. Milyen jellemző, hogy a szabad Franciaország fia, aki állítólag oly légkörben nevelkedett, ahol nincs felekezeti és faji különbségtetés, ahol ismeretlen fogalom az embereknek születés szerinti szelekciója, tudja, hogy mily hálás dolog nálunk azzal kezdeni az összekoccanást: „*sale juif*”, ami azt jelenti, hogy „piszkos zsidó”. Ilyen esetek legalább megtanítanak a zsidóságot önismeretre. Arra, hogy itt egy beidegződött gyűlöletről van szó, amely az első ellentállásra kirobban. Arra, hogy ez ellen nem használ semmit ha egyesek elakarják felejtetni zsidó voltukat s elfelejtik Hajséa proféta intelmeit: „*al tismach jisroél el gil koamim ki zoniszó méal elajkecho* — ne mulatozzál, Izráél, amint a többi népek szóra-koznak, ha elpártolsz i-tenedtől”.

Minden ilyen cudarság és visszáság hallatára vissza kell térnünk annál nagyobb szeretettel s ragaszkó-

M. N. MUZEUM
HIRLAP OSZTÁLYA

